

политика на папството за покровителство над православните християни⁶.

След 3 април 1860 г., когато Иларион Макариополски обявява за независима българската йерархия, Цариградската патриаршия и Русия предприемат действия за запазване целостта на източноправославната църква в Османската империя⁷. Това подтиква някои от българските църковни дейци да ускорят стъпките за присъединяване към римската католическа църква чрез намесата на западните държави. Използването на униатската пропаганда е възможност, независимата българска църква да бъде лесно и бързо призната от правителството, а българите да попаднат под покровителството на една от държавите, които доминират по това време в системата на Източния въпрос - Франция⁸. С нарочен акт от 18 декември 1860 г. българска делегация от повече от 100 души връчва на апостолическия викарий в Цариград архиепископ Павел Брунони молба за уния, за признаване каноническата власт на папския Рим. В представителството се включват духовници с висок сан, редови духовни лица, светски дейци - мнозина млади и стари интелегенти, търговци и занаятчии, българи от Балкапан хан⁹. Сред тях е и габровецът архимандрит Йосиф Соколски¹⁰.

Игумен на Тетевенския манастир „Св. Илия“ (1820 - началото на 1821 г.), на Гложенския „Св. Великомъченик Георги Победоносец“ (1821 - 1822 г.), на Калюферския мъжки манастир „Свето Рождество Богородично“ (1826-1832 г.), основател на два манастира (1833, 1836 г.), радетел за духовното издигане на българите, Йосиф Соколски има определена роля в развитието на възрожденското българско общество¹¹. Активна и колоритна личност, с простотата и добродушието си той често създава около себе си атмосфера с отрицателен ефект. Физическият и нравствен образ на Й. Соколски е предаден много конкретно от Найден Геров. Според описанието му от 1858 г. той е „седемдесетгодишен старик“, но отличаващ се със здравето и крепкостта на юноша. Необразован, предприемчив и лековерен, готов е на всичко, което му кажат, че е полезно за манастира, без да мисли за последствията¹².

Роденият¹³ в колиби Нова махала (дн. квартал на Габрово), Габровско, Иван Марков е замонашен под името Йосиф на 14 август 1806 г. в Троянския манастир, където е послушник от 1802 г.¹⁴ Вероятно през 1808 г. е ръкоположен в чин йеродякон. В края на 1819 г. Йосиф пристига в Света гора и година след това получава йеромонашески сан, събитие, което отбелязва собственоръчно в молитвеник: „Писа да се знае, кога приех посвещение в йеромонах на 7 януари 1820 лето аз Йосиф от Габрово, из монасите [на] Троянския манастир на река Осъм.“¹⁵ В Хилендарския манастир йеромонах Йосиф преписва „Житие“-то на великомъ-